

(Градинарчето (наднича и пакъ се одръпва).
(Играта на танцийорката се завършва).

Исуфъ. (Възрадвавъ).

Щомъ зърна ме — и тръгна за насамъ.
Вижъ го!... Нали си Майстора знамъ азъ!

XIV.

Майсторъ Лалйо.

Ти ли си билъ, що питалъ си за мене?

Градинарчето.

Азъ, майсторе. Научихъ се че сутре
ще тръгвате... Черквненъ храмъ тамъ
ще зидате... Та рекохъ си — и азъ...

Майсторъ Лалйо. (Изпитателно)

Та ти съ какво ли ще ни си полезенъ?

Градинарчето.

Съ какво да е. Все бихъ донелъ вода;
ще правя калъ; прислужвалъ бихъ на тебъ!

Майсторъ Лалйо (трогнатъ)

Добре, добре, момче мой, градинарче
сърдце ти щомъ за черква желае
да работи — не ще те никой спре.

Готовъ ли си — приетъ си между насъ!

Ний тръгваме храмъ Божий да градимъ,
за нашитъ бащи, сестри и майки —

ела съсъ насъ! Нали си нашъ младъ братъ!

Но знай, че тамъ ще падне трудъ голъмъ!

Градинарчето.

Отъ работа ржце ми не боятъ се;

За работа жадува ми сърдцето.

А и пари посбралъ съмъ що отъ що...

(Изважда кисия и я подава).

Ей, давамъ ги за Божиятъ ни храмъ.

Майсторъ Лалйо.

Не нуждни сж пари за черквата ни,
а сговоръ сапъ и братско послушане.

Поскжтай си спестенитъ пари...

Сега върви за пжтъ се приготви.

(Исуфъ и Градинарчето излизатъ).